

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

x

Nro 9 • Perjantaina 27. huhtikuuta 2007

58. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Farma Maatalouskeskuksen toimitusjohtaja Mikko Lindberg (vas.) ja tilan edellinen isäntä Veikko Nenonen luovuttivat sukutilaviirin 50-vuotispäiväänsä viettäneelle Markku Nenoselle Takalan tilalla Loimaalla.

Sukutilaviiri yllätyksenä Markku Nenoselle

Loimaalaisen Markku Nenosen vastaanottamassa sukutilaviirissä ovat numerot 1724. Ne tarkoittavat vuosilukua, mistä lähtien maatila on ollut todistettavasti saman suvun hallussa. Markku Nenonen on sukutilan kahdeksas isäntä jatkumossa, joka alkoi Kurkijoen Lapinladelta ja jatkui sotien jälkeen maanhankintalain mukaisella maatilalla Loimaan Haaroisten Luikistonkulmalla.

- Isälläni Heikillä oli Kurkijoen Lapinladelphella Marttila-niminen maatila, jonka juuria voitiin seurata vuoteen 1724 saakka. Tilan ensimmäiseksi isännäksi on aikakirjoihin merkitty Juho Matinpoika. On mahdollista, että sukutilan juuret ulottuvat kauemmaksikin, mutta kirjatut tiedot loppuvat kyseiseen vuoteen. Eväkövuosien jälkeen isälleni tarjottiin maanhankintalain mukaan tilaa Loimaan Haaroisista ja kun muutakaan

mahdollisuutta ei juuri ollut, isäni teki hallintasopimuksen kyseisestä tilasta vuonna 1947. Lopullinen kauppa tehtiin vuonna 1954, ja tila sai maarekisteriin nimen Takala. Rakenuksia vailla olevalla tilalla oli peltoa 11 hehtaaria ja kasvullista metsää noin 20 hehtaaria, kertoi sukutilaviirin pojalleen Markkulle 50-vuotislahjaksi hankkinut Veikko Nenonen.

Veikon isä jatkoi tilan isäntänä vuoteen 1954, jolloin tila siirtyi sukupolvenvaihdon kautta Veikko Nenosen omistukseen. Veikko meni naimisiin vuonna 1956 Tyyne Torikan kanssa ja heidän työrupeamansa jatkui lähes neljä vuosikymmentä aina vuoteen 1991, jolloin tehtiin Takalan tilalla toinen sukupolvenvaihdos Markku Nenosen siirtyessä isännän saappaisiin.

Tilan koko on vuosikymmenien aikana kasvanut

huomattavasti. Veikko osti lisämaata aina, kun sitä oli saatavissa, ja Markku on jatkanut samaa linjaa. Tällä hetkellä tilalla on omaa maata kaikkiaan 85 hehtaaria, mistä peltoa 56 hehtaaria. Lisäksi tilaan kuuluu kahdeksan hehtaarin suosuus. Vuokratilat tuplaavat tilan viljelyalan. Peltoviljelyn lisäksi tilalla on yhdistelmäsiikala, jossa emakoiden tuottamat porsaatsat kasvatetaan teuraiksi saakka.

Esimerkittä uskollisuutta

Sukutilaviirin luovutus-tilaisuudessa Markku ja Tarja Nenosen kotona isännän 50-vuotissyntymäpäiväjuhlassa läheisimmän suvun läsnä ollessa korostet-

Viiriä ihastelemassa kolme sukupolvea: vasemmalta Tyyne, Veikko, Markku, Tarja, Toni ja Outi Nenonen.

tiin uskollisuutta isien ammattia kohtaan. Farma Maaseutokeskuksen johtaja Mikko Lindberg totesi, että sukutilaviirin luovuttaminen ei viime vuosina ole ollut mikään jokapäiväinen tapahtuma maatalouden rankan rakennemuutoksen

aikana. Sitä merkittävämpää on se, että vieläkin löytyy asiaansa uskovia, jotka jatkavat sukunsa perinteitä vuosisatojen taakse ulottuvassa pitkässä ketjussa. Mikko Lindberg totesi vielä, että Nenosen suvussa ovat isäntien kaudet olleet melko pitkiä, sillä 283 vuoden aikana isäntien kausi on kestänyt keskimäärin noin 35 vuotta.

Samaa teemaa korosti myös Veikko Nenonen selostaessaan viirin hankintaan liittyviä asioita ja todettaessaan tilaa jo yli 15 vuotta isännöineen Markkun lunastaneen ne tavoitteet, jotka aikanaan on asetettu. Sekä Mikko Lindberg että Veikko Nenonen pitivät oikeaan osuneena toimenpiteenä sitä, että on mahdollistettu

sukutilaviirien myöntämisen myös olosuhteiden pakoista Karjalan sukutiloilta lähtemään joutuneille ja uusilla asuinsijoilla maatalouden harjoittamista jatkaneille.

Viiriä vastaanottaessaan Markku Nenonen totesi olevansa iloisesti yllätynyt sukutilaviirin saamisesta ja piti viiriä sekä sitä seurannutta kunniakirjaa erittäin velvoittavana. Viiri velvoittaa nimenomaan pyrkiä siihen, että suvun perinne jatkuisi muuttuvassa maailmassa mahdollisimman kauaksi tulevaisuuteen. Markku ja Tarja Nenosella on kaksi lasta Outi ja Toni, joten jatkaja on ainakin teoriassa olemassa.

Arvi Heinonen

Mietteitä rakkaudesta

Olen joskus katsellut Seiska-lehteä tai muita vastaavia aikakauslehtiä, olen kysellyt mielessäni, onko sana rakas kokenut inflaation. Tänään kirjoitetaan jonkun menneen naimisiin. Jonkin ajan kuluttua kirjoitetaan

hänellä olevan salarakkaan, sitten kerrotaan eronneen. Sitten hän on löytänyt uuden "rakkaan" ja sitten uuden ja taas uuden rakkaan, ja niin edelleen. Mitä se rakkaus oikein on? Lapsi rakastaa vanhempiaan. Teini-ikäiset tuntevat ujoa, arkaa uteliasta rakkautta. Ja sitten räjähtää!

Tulee intohimoinen, kaiken antava ja vaativa rakkaus. Avioliitto. Rakennetaan kotia, perustetaan perhe. Isä rakastaa perhettään, äiti isää ja lapsiaan pyyteettömästi. Elämä on kiihkeää ja täydellistä, monine iloineen ja vaikeuksineenkin. Vuodet, vuosikymmenet vierivät. Lapset kasvavat, lähtevät maailmaan.

Jätätte kahden. Kiihkeys elämästä on jäänyt taakse, niin rakkaudessa kuin riidoissa. Elämä on seestynyt. Rakastan tätä elämää. Kaikki se kesti, kaikki se kärsi ja kaikki se anteeksi antoi. Sitä tarkoittavat rakas- ja rakkaus-sanat.

Terttu Järvinen

Taas leivoset ilmassa...

Loimaalla alkavat koivut vihertää. Hiirenkorvat ovat puhjenneet aikaisimpiin lajikkeisiin lämpimissä paikoissa. Leskenlehden kirsikukat ovat jo kauan ilahduttaneet näillä leveysasteilla. Puutarhoissa kukoistavat krookukset ja narsissit, sinivuokot ja sinililjat. Muutkin aikaisimmat kukkalajit ovat aukaisseet terälehtensä katselijoittensa iloksi. Linnut pitävät konserttejaan melkein yötä päivää. Pesäntekopuuhat ovat täydessä käynnissä.

Kevät on tullut.

Tänään vietämme kansallista veteraanipäivää Lapin sodan päättämisen päivänä. Vielä meillä on sotaveteraaneja, joita voimme kunnioittaa esimerkiksi vetämällä Suomen siniristiliput salkoihin. Osallistukaamme myös veteraanipäivän juhliin.

Ensi viikolla on Vapun päivä. Silloin vietetään toisenlaista juhlaa. Nuoriso ja mikseivät vanhemmatkin voivat riehaantua tavalla, joka on suomalaiselle mentaliteetille aika vierasta. Kansainvälistymisen näky siinäkin. Oppia otetaan ulkomailta. Silti

meillä ei yllätä esimerkiksi sambakarnevaalien tasolle, siitä pitänee tänäkin vuonna koleahko sää huolen. On kuitenkin hyvä, että edes joskus innostumme vapautuneesti näyttämään ilomme. Voi, kunpa vain voisimme ja osaisimme tehdä sen ilman iloliemien tuomaa estottomuutta. Viina on viisasten juoma, kuten sanotaan. Suuressa joukossa sattuu viisaammillekin joskus vahinkoja, joista sitten saatetaan maksaa pitkän aikaa. Toivotaan, että tänä vappuna selvittää vähillä vaurioilla.

Luonto herää talviunestaan. Niin heräävät monet ihmisetkin. Vaikka koko talvi on aherrettu töissä, luotamustoimissa, harrastuksissa, vasta kaunis kevät saa tuntemaan, että todella elää. Aurinko saa hui-

kimaan pölyt nurkista ja hartioilta, saa pesemään ikkunat puhtaiksi jne. Kevät saa tekemään monia rohkeita tekoja, joita ei kaamosaikaan voisi kuvitellaan tekevänsä.

Oikein riemullista kevätäikää!

Raija Hjelm

"Vappulaulu

Nyt iloittaa, nyt laulakaa,
niin kaunis taas on maa,
mut kauniimpi se toivo on,
min kevät kasvattaa:

Nyt Vappu on, nyt Vappu on,
taas, veikot, laulakaa,
niin että taivaan luhtihin
tää laulu kajahtaa."

Larin Kyösti

Kuolleita

Rakkaamme

Mikko Mikael AIRASALO

* 5.5.1918 Kurkijoki
† 6.3.2007 Rajamäki

Kun pitkän elämän elää saa,
voi rauhassa uneeen nukahtaa.
Kaikki on valmista,
tehty työ ja edessä lempeä ikuinen yö.

Kaivaten

Sylvi ja Seija perheineen
sekä muut sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten läsnä ollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Helvi KONTULAINEN

* 6.12.1933 Kurkijoella
† 4.4.2007 Turussa Karina-kodissa

Kaivaten ja syvästi surren

Lyyli perheineen
Aadolf perheineen
Sisarusten lapset perheineen
Muut sukulaiset ja ystävät

Käy enkeli vierellä
taivaanrantaa.
On kulkusi kevyt,
jalkasi kantaa.
Et tunne tuskia taivaan tiellä,
on monet rakkaat
vastassa siellä.
Muistoissa elät keskellämme,
säilyt aina sydämissämme.

Siunattu läheisten läsnä ollessa 21.4.2007 Alastaron kirkossa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme

Bertta Tellervo LAUKKANEN

o.s. Jormakka

* 16.2.1929 Sortavala
† 19.3.2007 Lahti

Kaivaten

Ilmari
Pekka perheineen
Marja-Liisa perheineen
Anna-Maija

Sammui silmä, mi aina valvoi,
käsi toimelias raukesi.
Uupui sydän, mi hyvää palvoi
ja rakkaudesta sykkäili.

Siunattu läheisten läsnä ollessa 7.4.2007 Joutjärven kirkossa
ja saatettu haudan lepoon Levon hautausmaalle.

Väinö Puhilas

Perjantaina
20.4.2007 nukkui rauhallisesti pois kotonaan Kurikan Lohiluomalla Väinö Puhilas. Hän oli syntynyt 11.7.1921 Kurkijoella. Hän oli sotaveteraani.

Kaipaamaan jäivät puoliso, lapset perheineen sekä muut sukulaiset ja ystävät.

Kaipuu saa näkyä

PALVELEMME
Ma - Pe 9 - 17
La 9 - 13

LOIMAAN KIVI
KIVICENTER

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 261

Osanottokiitoksia

Lämmin kiitos teille kaikille,
jotka kunnioititte rakkaamme
Helvi Matilda Heikinmaan
muistoa ja otitte osaa suruumme.
Omaisat

Hartaus sunnuntaiksi 29.4.
3. sunnuntai pääsiäisestä

Kuinka kauan?

Aikaa on aina liian vähän. Emme riitä elämässä oikein mihinkään. Emme voi odottaa, sillä aina on lähes liian myöhäistä. Ihmiset ja asiat suodattuvat pois tieltämme, mutta silti hengästymme täyttäessämme elämämme tyhjiä paikkoja.

Jumalan ajanlasku on toisenlainen. Se taivuttaa meidät odotukseen jonkin suuren ja hämmästyttävän edessä. Onko ihmisellä siis vielä vähän aikaa ehtiä juosta oman elämänsä perässä, onko vielä aikaa tuntea tuskaa siitä, että kosketus omaan sisimpään, lähimmäiseen ja Jumalaan on kadonnut? Vieläkö meillä on aikaa täyttää kalenteriamme ja tehdä elämällemme suunnitelmia? Mitä tässä elämässä oikein pitäisi odottaa?

Jeesus antaa meille etsikkoajan. "Vielä vähän aikaa, ettekä te näe minua, taas vähän aikaa, ja te näette minut jälleen." (Joh. 16: 16) Opetuslasten tavoin meihinkin on juurtunut ikävä saada tuntea Jeesus ja päästä hänen luokseen. Hänen odottamisensa ei ole päämäärätöntä niin kuin monien muiden asioiden tässä elämässä.

Jeesus on myös luvannut omilleen: "Tekin tunnette nyt tuskaa, mutta minä näen teidät vielä uudelleen, ja silloin teidän sydämenne täyttää ilo, jota kukaan ei voi teiltä riistää. Sinä päivänä te ette kysy minulta mitään." (Joh. 16: 22)

Täällä monet kipeät kysymyksemme jäävät vaille vastausta. Emme tiedä siitäkään, milloin Jeesuksen lupaukset käyvät toteen. Vaikka emme tiedä, saamme silti uskoa - kuulommehan Jumalalle emmekä maailmalle. Rakennamme täällä elämää ja hyvinvointia luomatta kuitenkaan kestäviä perustuksia. Tavoittelemme paljon sitä, että elämä olisi täydellistä - ja kaipaamme elämää, joka on täydellinen. Jumala vakuuttaa meille sanassaan, että uskossa Kristukseen me jätämme kerran katoavaisen tullaksemme osaksi katoamatonta saadaksemme vihdoin pysyvän asuinsijan, lopullisen kodin. Jakamme tämän elämän epämääräistä todellisuutta vain, jos rohkenemme uskoa tulevan maailman elämään, jota ei synti enää turmele eikä katoavaisuus kosketa. Kestämme muukalaisuutta ja matkalla oloa, koska meillä on toivo perille pääsystä.

Me ikävöimme vielä, mutta Jeesuksessa kaikki Jumalan lupaukset ovat meidän keskellämme ja läsnä jo tässä ja nyt. Hänen kauttaan meillä on näköala ajallisen elämämme ja koko ihmiskunnan viimeisiin hetkiin ja niiden yli. Jeesus on rinnallamme, eikä meidän tarvitse pelätä tai epäillä. Hänen omat sanansa antavat lohtua tähän päivään elämän matkan varrella: vielä kerran sydämemme saa lopullisen täyttymyksen tälle odotukselle. Vielä kerran meidät yllättää ilo, jota kukaan ei voi meiltä riistää, kun saamme uusina luotuina kohdata Vapahtajan ylösnousemuksen aamussa. Silloin meidän ei enää tarvitse kysyä Jumalalta: kuinka kauan vielä? Isämme kodissa on silloin jo kaikki valmiina meitä varten.

Hanna Kuusela

Kirjoittaja on Sodankylän seurakunnan seurakuntapastori.

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Kuka Vanhasen hallituksen ministereistä puhuu sujuvaa venäjää?
2. Mikä on kolmanneksi suurin ja tuottoisin rikollisuuden muoto maailmassa huume- ja asekaupan jälkeen?
3. Minkä järven yhdistää Suomenlahteen kanava?
4. Mistä vuodesta lähtien Turun tuomiokirkon kello on raksuttanut aikaa?
5. Millä nimellä tunnettiin Nissan-auto aiemmin?
6. Missä urheilulajissa naiset ja miehet kilpailevat tasavertaisesti samoissa sarjoissa?
7. Mikä oli televisiosta tutun Kylli-tädin sukunimi?
8. Minä vuonna Nailon keksittiin?
9. Kuka käytti nimimerkkiä "Nenä" kirjoituksissaan?
10. Mikä on tinnitus?

Sanan Voimaa

27.4. Hän virvoittaa minun sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden. Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani. Ps. 23:3-4

28.4. Sinun hyvyytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti. Ps. 23:6

29.4. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Vielä vähän aikaa, ettekä te näe minua, taas vähän aikaa, ja te näette minut jälleen." Joh. 16:16

30.4. Nainen, joka synnyttää, tuntee tuskaa, kun hänen hetkensä koittaa. Mutta kun lapsi on syntynyt, äiti ei enää muista kipujaan vaan iloitsee siitä, että ihminen on syntynyt maailmaan. Joh. 16:21

1.5. Kohottakaa katseenne korkeuteen: kuka on tämän kaiken luonut? Hän, joka kutsuu esiin taivaan joukot täydessä vahvuudessaan, hän, joka tuntee ne nimeltä, joka ainoan. Jes. 40:26

2.5. Etkö jo ole oppinut, etkö ole kuullut, että Herra on ikuinen Jumala, koko maanpiirin luoja? Ei hän väsy, ei uuvu, tutkimaton on hänen viisautensa. Jes. 40:28

3.5. Jeesus kärsi ja kuoli kaupunginportin ulkopuolella pyhittääkseen kansan omalla verellään. Lähtekäämme siis hänen luokseen leirin ulkopuo-

lulle, hänen häväistystään kantaen. Hepr. 13:12-13

4.5. Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä. Hän on tehnyt meille suuria tekoja. Hän muutti meren kuivaksi maaksi, kuivin jaloin kansa kulki virran poikki. Ps. 66:5-6

5.5. Ylistäkää meidän Jumalaamme, kaikki kansat, antakaa ylistyksen kaikua! Hän antaa meille elämän, hän ei salli jalkamme horjua. Ps. 66:8-9

6.5. Hän nosti viereensä lapsen ja sanoi heille: "Joka minun nimessäni ottaa luokseen tämän lapsen, se ottaa luokseen minut. Ja joka ottaa minut luokseen, ottaa sen, joka on minut lähettänyt." Luuk. 9:47-48

7.5. Paljon enemmänkin minulla olisi teille puhuttavaa, mutta te ette vielä kykene ottamaan sitä vastaan. Kun Totuuden Henki tulee, hän johtaa teidät tuntemaan koko totuuden. Joh. 16:12-13

8.5. Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja lempeitä ja antakaa toisillemme anteeksi, niin kuin Jumalakin on antanut teille anteeksi Kristuksen tähden. Ef. 4:32

9.5. Luopukaa siis valheesta ja puhukaa toinen toisellenne totta, sillä me olemme saman ruumiin jäseniä. Vaikka vihastutekin, älkää tehkö syntiä. Sopikaa riitanne, ennen kuin aurinko laskee Ef. 4:25-26

10.5. Rakkautessaan sääli-vänä hän lunasti heidät vapaiksi, hän nosti ja kantoi heitä kaikkina menneinä päivinä. Jes. 63:9

Muistettavaa

Kurkijokelaisen ja Kurkijoki-Säätiön toimisto on kiinni vappuviikon eli 30.4.-4.5. (sekä viikonloput). Raija "vetää välillä henkeä".

Kurkijoki-Seuran kevätretki Kangasalan Äijälään la 5.5. Lähtö Helsingistä Kiasman luota klo 8. Äijälän karjalainen museo, jossa lounas, Kangasalan kirkko, Tampereen vapariikin kenkämuseo, Tampereen alaosaston 20-vuotisjuhla. Koko paketti 40 euroa. Ilm. viim. 30.4. Sakari Karsilalle, puh. 0400-210 208. Kaikki ovat tervetulleita.

Hiitolan Pitäjätseuran järjestämä Äitiänpäiväjuhla viikkoa ennen äitiänpäivää eli su 6.5. klo 12.30 Seurakuntakeskus, Itäpuisto 14, Pori. Hiitolaisen jälkipolven esittämää ohjelmaa, täytekekkekahvit. Kaikki ovat tervetulleita tähän kevääseen juhlaan. Vapaa pääsy.

Hiitolan Pitäjätseuran järjestämä kevään viimeinen tarinailta ti 8.5. klo 18 Tuomarink. 2, Pori. Hiitolan kylät esittäytyvät. Tule kertomaan omasta kot'kylästäis. Tervetuloa entiset ja uudet tarinoijat.

Kevään kunniaksi, yleisön pyynnöstä TKN/Taikahelmi esittää: Ota vastaan - Vastaanota! ... tunnelmia ja tarinoita eri ikäryhmien naisnäkökulmasta katsottuna ja tulkittuna. Ti 8.5. ja 15.5. klo 19.00 Turun Karjalatalo, Itäpellontie 2. Yhdyskirkko: Helena Aro p. 0400-703 3120.

Näytelmä Täti ja minä to 10.5. klo 19 Helsingin Kaupunginteatterin pienellä näyttämöllä. Ritva Valkama ja Jouko Klemettilä. Ohj. Raila Lepäkoski. Lippuvaraukset Pääsky ry, Anja Lehtinen, p. 0400-705 959.

Muistotilaisuus Karjalaan jääneiden vainajien patsaalla su 20.5. klo 12.30 Hietaniemen hautausmaalla Helsingissä. Seuroja pyydetään tulemaan lipun kanssa. Kahvittelaisuus Karjalan Nuorten Clubilla, Topeliuksenkatu 3 b. Järj. Kurkijoki-Seura ry, Hiitolaiset ry ja Pääsky. Tied. ja ilm. Riitta Sainio, p. 040-544 7582.

Juolaht mieleheim...

Vaihtokauppa

Vanhimman tyttäreemme Päivin tutista luomisesta meinasi perheessämme muodostua jo melkein jo ongelma. Neiti lähenteli jo neljää ikävuottaan ja aina piti kaivaa iltaisin nukkumaan mennessä tutti suuhun. Olihan sitä jos jonkinlaisin konstein yritetty pois jättää. Huonolla tuloksella kuitenkin.

Nelivuotissyntymäpäivien lähestyessä tyttö halusi itselleen kolmipyöräisen polkupyörän tilalle "isojen" tyttöjen pyörän. Asuimme silloin Helsingissä, ja siellä se kaunis punainen lasten polkupyörä oli nähtyllä. Juuri sellaisen Päivi halusi.

Mieliimme juolahti ove-la maksutapa. Etukäteen käytiin Renlundin rautakaupassa sopimassa, että ikkunassa oleva punainen polkupyörä maksaisi kaksi huvituttia.

Niinpä isän kanssa ostoksille lähdettiin. Oli etukäteen lapselle kerrottu

pyörän hinta: kaksi tuttia. Laitettiin tutit takintaskuun, toinen toiseen ja toinen toiseen. Sitten pyörän maksu-ajan tullessa tyttö nappasi tiskiinkin reippaasti kaksi tuttiaan ja sai haluamansa pyörän.

Totta kai pyörä oli mie-luinen, ja sitä pihassa piti innolla kokeilla. Ajokissa oli vielä apupyörät, mutta tyttö oli sitä kauan tarvittaisi.

Kuitenkaan illalla ei uni meinannut millään tulla silmiin, sillä tyttö tuumi: "Minun suu pyytää tuttia." Lu-vattiin lähteä aamulla pal-lauttamaan pyörää Renlundille ja pyytää tutit takaisin. Kävi kuitenkin niin, että pyörä tuntui olevan tärkeämpi kuin tutti.

Näin sitä joskus hätä kei-not keksii tuttiingelmaankin. Vaihtokauppa mikä vaihtokauppa. Kauppiais-sakin löytyy ymmärtäväs-tä väkeä, ainakin rautakau-passa.

Terttu Ketola

Onnenkyyhkky lentää...

Onnea 1-vuotiaille serkuksille

Lotta (kuvassa vasemmalla) täytti ensimmäisen vuotensa 22.4. Halikossa, ja Olivia täyttää vuotensa 30.4. Piikkiössä. Kuvassa sankarit yhdessä Lotan synttäreillä viime sunnuntaina.

Sydämellisesti onnitellen,
isomummo Airi ja isoukko Arvi

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Kurkijokelainen

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Kurkijoki-Säätiön hallitus

Toimitus: Päätoimittaja Raija Hjelm
ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa

Avoimna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9-14
puh./fax (02) 762 2551, matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 60 centtiä/mm + alv 22 %
Mustavalk. 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 16 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi 35 euroa
6 kk 20 euroa
3 kk 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSÖP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

Viikon kuva

Kurkijoella Vätikän Hännisenlahdella rakenteilla oleva majoitus-alue Helmi Laatokan rannalta päin kuvattuna. Keskimmäisen ja oikeanpuoleisen majatalon välissä näkyy keskeneräinen ravintolarakennus. Kuva on maaliskuulta. Repo-kuva.

Laatu takaa menekin Kultarannan ylipuutarhurikin luottaa Forsbackan tuotteisiin

Jouko Forsbacka täyttämässä Eino Vepsän peräkärriä hienolla mustalla mullalla.

Huovintiellä Kosken pitäjässä lähellä Mellilän rajaa sijaitsee Jouko Forsbackan firma, jonka tuottamat puutarhojen ja pihanurmikoiden tarvitsemat hyvät kasvualustat eli multien erilaiset sekoitukset ovat asiakkaiden noudettavissa tai tilattavissa.

Jouko Forsbacka on Kurkijoen poikia Riihävääran kylästä Rötkänkosken rantamilta, jossa suvulla oli vesivoimalla toimiva mylly. Mikrilän puolella heillä oli tiilitehdas. Jo silloin oli maanviljelijä ottanut itselleen liitännäiselinkeinoja. Joukolla on aiemmin ollut muun muassa avohakkuiden jälkeiset metsämaiden äestykset ja talviaikaiset tukkien ajot lisätienesteinä.

Nyt jo noin kolmenkymmenen vuoden ajan Forsbacka on harjoittanut tätä nykyistä liiketoimintaansa maatilallaan. Yrityksen nimi on Kosken Multajaloste Oy. Siellä on myynnissä useita eri tuotteita, on myös valmiiksi kalkittua-kin ja Y-lannoksella lannoitettua multaa.

Maa-aineksia on kaivettu ja tuotu jalostuspaikalle valtaiset määrät jo edellis-

nä vuonna. Ja näin keväällä alkavat sitten asiakkaat tilailla tarvitsemaansa tuotteita.

– Kevät ja syksy ovat kaikkein vilkkaimpia multan myyntiaikoja, kertoi Jouko Forsbacka, kun olin hakemassa peräkärriä multakuormaa. Ja suuresta kauhasta ei mahtunut kärriä kuin pieni osa, niin valtaisalla monen kuution kauhalla kuormia tehdään. Suuret ovat koneet ja laitteet muutoinkin. Esimerkiksi turvesuolla pitää olla pitkälti toista metriä leveät telaketjut kaivurin alla, jotta kone pysyisi pinnalla.

Kasvuturvetta nostetaan Marttilassa olevalta suolta. Kaivamisen suorittaa Karaturve Oy, joka on Joukon ja hänen poikansa Juhan puoleksi omistama yhtiö, jolle ikää on kertynyt noin kymmenen vuotta.

Forsbackan firmojen tuotteilla on hyvä maine. Sen todistaa myös se, että tasavallan presidentin ”kesämökin” Kultarannan kulkille ja nurmikoille viedään heidän sekoittamia tuotteita.

Eino Vepsä

Varjo vain

”Voi, kuinka olet kuihtunut, eihän entisestä sinusta ole kuin vain varjo jäljellä”, puheli päivätoimikeskuksessa eräs rouva toverilleen nähtyään pitkää aikaa ystäväänsä. Niin me itse kukin kuihdumme. Ehkä emme itse välttämättä muutosta huomaakaan, kun se tapahtuu meissä itessämme ja näin ollen olemme joka hetki läsnä tuon muutoksen

kanssa.

Mutta mitä yhteistä onkaan sitten ihmisellä varjonneen, sitä pohdin itsekseni ja kuuntelin vanhusten mielipiteiden vaihtoa. Keskustelussa he pohtivat yhden yhteisen tuttavansa muutosta lihavasta laihaksi, josta heidän mielestään oli enää varjo jäljellä. Aikani kuuntelin keskustelun kulua ja siirryin sitten lepo-

huoneeseen yksikseni miettimään kyseistä aihetta.

Lepohuoneen yhden seinän täyttävä ikkuna antoi valoa ja auringonpaistetta huoneen täydeltä. Akkunan takana olevat puut huojuivat kevättalven tuulessa auringon siivöidessä puiden varjoista huoneen seinämille aina uusia varjoja kuin taideteoksia.

Kun annoin itselleni luvan antaa ajatusteni laukata varjokuvien kanssa kilpaa, voin kuvitella mielessäni monenlaisten luomusten piirtyvän seinälle. Niitä oli

mielenkiintoista seurata hiljaisuudessa. Saattoi itse vapaasti nähdä varjon maisemana, eläimenä tai ihmisen monissa askareissaan. Kuvaa ei ehtinyt pitkästyä, kun seinälle ilmestyi jo uusi luomus.

Viimein olin paksussa lumihangessa ja pakkasessa. Lehmä, jota 16-vuotias tyttö koitti saada kävelemään, ei ollut kuullakseenkaan tytön hätää. Otin tien ohesta ison kepin ja vetelin sillä lumessa makaavaa elukkaa, minkä jaksoin. Se vain hiljaa ynisi ja nuoli

kättäni. – Olin nukahtanut varjojen hiljaisuuteen. Heräsin, kun tultiin kutsumaan lounaalle.

Miksi noiden sydäntä särkevien tapahtumien täytyykin tulla aina mieleen? Ne ovat kuin varjo ikuisesti seurana. Miksi? Usein nuo muistojen varjot ovat tuoneet myös uurreita varjonneen kasvoille, koukistaneet selän ja tehneet askeleet lyhyiksi. Joskus kuitenkin varjonomaisesti muistaa lapsuuden huolettomat ajat, kun vanhemmat kantoivat jälkeläistenkin huolet

ja pikku murheet.

Joskus nuo ihmisen varjot ovat kohtuuttoman pitkiä, vaikka koko elämänsä kaari jääkin lyhyeksi. Se on lyhyt silloinkin, vaikka saisi armon elää vanhaksi. Itse olen ilta-aurion varjoissa kulkeva. Evakkopolkuni alkaa olla laskeutumassa iäisyyden varjoihin. Nyt jatkettaankin kuitenkin lähestyvän kesän varjoihin sopeutuen.

Aino Koppi
Noormarkku

Karjalaisuuden katselmus kesäjuhilla Oulussa

Karjalan Liiton Kesäjuhlat järjestetään tänä vuonna 15-17.6. Oulussa. Juhlien tunnus ja yleisteema on ”Siirtoväki Pohjolassa, voimavarana karjalaisuus”.

Ensimmäisenä juhlapäivänä, perjantaina pidettävässä seminaarissa kysytään mm. ”Tunnetako karjalaisuutta Pohjolassa”? Viime sotien jälkeen evakkoja ei varsinaisesti siirretty Oulun seudulle ja Pohjois-Suomeen. Silti Pohjolan piirin alueella heitä tai heidän jälkeläisiään nyt on lähes kaikista viime sotien jälkeen luovutetuista pitäjistä.

Siirtoväkeä on monina vuosisatoina sotien ja sortokausien aikoina kulkenut pohjoisessa Suomessa, sekä sieltä turvaa hakien että sieltä paeten.

Myös Sallan ja Petsamon evakoiden ja Vienan Karjalan pakolaisten kohta-

loista puhutaan seminaaris-

Kesäjuhlat ovat karjalaisten vuotuinen odotettu tapaaminen, jossa tuttuja ja samanhenkisten ihmisten kanssa iloitaan tapaamisesta.

Juhlamme on myös tapa esitellä karjalaista kulttuuria ja perinteitä kunkin juhlapaikkakunnan asukkaille.

Oulu on tähän juhlintaan mitä otollisin kaupunki: oululaisia on yli 130 000 ja kesällä turistejakin liikkuu kaupungissa tuhappiin.

Oulu on 402-vuotias kaunotar, jokien ja meren, siltojen ja puistojen kaupunki, jonka päivät keskikesällä, vaaleitten öitten aikana venyvät pitkiksi.

Juhlapäivien ohjelmaa on tuttuun tapaan runsaasti. Perjantaina illansuussa lauletaan yhteislauluja torilla vanhojen aittojen kulmilla Toripolliisin valvonnassa.

Siitä on hyvä jatkaa kaupunkiin tutustumista.

Avajaisjuhla on lauantaina klo 14.30 jäähallissa. Siellä nähdään mm. tätä tilaisuutta varten kirjoitettu näytelmä ”Evakkona Oulun seudulla”. Luterilaiset ja ortodoksiset kirkkotilaisuudet ovat sekä lauantaina että sunnuntaina. Lauantaina on myös kuorojen kavalkadi. Päivän aikana myös leivotaan kilpaa Karjalanpiirakoita, pelataan kyykkää, juostaan Karjalan maraton ja ollaan mukana kansantanssikonsertissa ja juhlatansseissa, joissa soitto-kunta Vaskiveikot puhallelee.

Pääjuhlapaikka on jäähalli, kuorot ja nuoret esiintyvät Madetojan salissa. Lippukulkue kaupungin halki lähtee sunnuntaina klo 12 torilta sotilassoittokunnan tahdittamana. Päiväjuhlaan klo 14.30 on pu-

hujaksi lupautunut kaikkien tuntema näyttelijä, professori Lasse Pöysti. Hän on itse sanonut tulevansa ”jutustelemaan” Ouluun.

Uusia karjalaisten sukuseurojen sukutauluja on nähtävänä ja neuvoja sukututkimuksiin saatavissa Pohjankartanossa. Entisiin aikoihin voidaan palata valokuvanäyttelyissä. Lisäksi Pohjois-Pohjanmaan museossa on vienankarjalaisten pukujen näyttely.

Karjalainen tori on avoinna jäähallissa kaikkina juhlapäivinä.

Lisätietoja: Liisa Karppinen, 040-553 4927, liisa.karppinen@elisa.net, Leena Leskelä, 0400-582 549, majoituksesta MatkaMaa Oy/ Marja Valppu 08-336 935, marja.valppu@oulu.tournee.fi

Muistojen hetki

Runon voi laulaa Koivu ja tähti
-laulun sävelellä.

*Yksi on koivu paikallaan
pihassa lapsuuden,
juurellaan tänään mä viettää saan
muistoissa hetkisen.
Entisen muistan mä tunnelman,
kun tänne tulla saan.
Lapsuuden aikaa koskaan mä en
voisikaan unhoittaa.*

*Kauniit on maisemat Karjalan
aivan kuin ennenkin,
lintujen laulu soi korvissain
kirkkahin sävelin.
Peltojen pientareet kukkineen
aurinko lämmittää.
Rakkahin paikka meille vain on
syntymäseutu tää.*

*Kuin hyökyaaltona pulppuaa
muistojen lähteet nuo,
lapsuuden aika armahin
palaa taas meidän luo.
Pihassa tässä vietettiin
lapsuus me leikkien.
Mä sisimpään kätken kuin aartehen
ajan tuon entisen (mennehen).*

Terttu Ketola

Karjalan Liiton järjestöseminaarissa palkittiin ansioituneita

Eino Vepsä sai kultaisen ansiomerkin

Viime lauantaina pidetyssä järjestöseminaarissaan Karjalan Liitto jakoi Pro Carelia -ansiomerkit, kultaiset ansiomerkit ja palkitsi seurojen ja piirien toiminta- sekä urheilukilpailujen parhaat. Myös nuoria urheilijoita palkittiin. Liittovaltuuston kokouksessa hyväksyttiin viime vuoden toimintakertomus ja myönnettiin tili- ja vastuuvapaus.

Karjalan Liiton korkein ansiomerkki, Pro Carelia, myönnettiin piispa Matti Sihvoselle Kuopiosta ja tutkija Matti Jeskaselle Joensuuista. Matti Sihvonen on pitänyt vuosikymmenet yllä Karjalan hengellistä perintöä. Matti Jeskanen puolestaan on pitkäaikainen karjalan kielen puolestapuhuja ja tutkija. Hän on työskennellyt muun muassa Tverin Karjalassa.

Kultainen ansiomerkki myönnettiin 18 henkilölle. Ansiomerkin saivat Yrjö Ahjosaari, Vilho Janhunen, Aulis Juvonen, Raija Jyrinki, Toini Kiiskilä, Eero Kunttu, Airi Kurki, Marja-Leena Malin, Teuvo Nokelainen, Sirkka-Liisa Nyman, Paavo J. Paavola, Ilmi Pappi, Mauno Puhakka, Seppo Rapo, Martti Sintonen, Eino Vepsä, Sulo Ylikoski, Vilho Äikäs.

Seminaarin järjestösuudessa esiteltiin Karjalan Liiton uutta jäsenrekisteriä, joka otetaan käyttöön lähi-aikoina.

Hiitolan Pitäjöseura voitti sarjansa

Viime vuoden toimintakilpailujen parhaina palkittiin eri sarjoissa seuraavat:

Sarja Piirit:

1. Kymenlaakson piiri
2. Etelä-Karjalan piiri
3. Tampereen piiri

Sarja A (yli 300 jäsentä):

1. Hyvinkään Karjalaseura ry
2. Imatran seudun Karjalaiset ry
3. Oulun Karjalaseura ry

Sarja B (201-300 jäsentä):

1. Hiitolan Pitäjöseura ry
2. Porin Karjala-Seura ry

3. Haminan seudun Karjalaseura ry

Sarja C (101-200 jäsentä):

1. Kotkan Karjalaseura ry
2. Seinäjoen Seudun Karjalaseura ry
3. Liedon Karjalaseura ry

Sarja D (51-100 jäsentä):

1. Noormarkun Karjalaseura ry
2. Jokelan Karjalaiset ry
3. Virolahden Karjalaseura ry

Sarja E (alle 51 jäsentä):

1. Ahlaisten Karjalaiset ry
2. Lappeenrannan Karjalakuoro ry
3. Pansion Karjalaiset ry

Sarja Muut yhteisöt:

1. Floridan Karjalaiset
2. Säkijärvi-säätiö
3. Viipurin Lauluveikot ry

Sarja Pitäjäseurat:

1. Suojärven pitäjöseura ry
2. Suomen Koivisto-Seura ry
3. Wiipuri-Yhdistys ry

Lietolaiset ja Satakunta urheilivat

Urheilukilpailujen tulokset olivat seuraavanlaiset. Karjalan maljan sai vuonna 2006 eli A-sarjan voitti Pääkaupungin karjalaiset ry. Seuraavina olivat Valkeakosken Karjalaiset ry ja Jokioisten Karjalaseura ry.

B-sarjassa paras oli Tammelan Karjalaiset ry, toisena Vihdin Karjalaseura ry ja kolmantena Liedon Karjalaseura ry. Harlun maljan voitti Etelä-Hämeen piiri, toisena Uudenmaan piiri ja kolmantena Varsinais-Suomen piiri.

Evakkorallin vuoden 2006 seurojen voitto meni Varkauden Karjalaseura ry:lle, toiseksi sijoittui Kankaanpään Karjalaseura ry ja kolmanneksi Koillis-Lapin Karjala-seura ry. Piireistä evakkorallin paras oli Pohjolan piiri. Seuraavina Satakunnan ja Etelä-Pohjanmaan piirit.

Liittovaltuusto

kevätkokouksessa

Karjalan Liiton liittovaltuusto myönsi Liiton hallitukselle tili- ja vastuuvapau-

Eino Vepsä sai viime lauantaina vastaanottaa Karjalan Liiton kultaisen ansiomerkin 17 muun kanssa. Kurkijoki-Säätiö oli Vepsän merkin anojana. Kultaiseen ansiomerkkiin vaaditaan jo valtakunnantason karjalaisia luottamustehtäviä tai muita merkittäviä tekoja. Sitä eivät kaikki saa. Kuvaan hänet asetettiin Karjalan Liiton uuden toiminnanjohtajan Satu Hallenbergin kanssa. Hallenberg ottaa toimen vastaan 14.5.

pouden viime vuodelta 21.4. pitämässään kokouksessa. Myös vuoden 2006 toimintakertomus hyväksyttiin. Vuoden 2006 ylijäämä oli 94 000 euroa. Tähän vaikutti erityisesti Liiton onnistunut sijoitustoiminta ja varojen keskittäminen. Viime vuonna alkanut jäsenmaksu-uudistus sujui hyvin, ja jäsenmaksut säilyivät entisellä tasollaan, samaten Liiton saamat valtionavut.

Avauspuheenvuorossaan puheenjohtaja Markku Laukkanen totesi Karjalan Liiton toiminnan olevan laaja-alaista ja monipuolista. Hän muistutti myös suu-

resta määrätstä karjalaistapahtumia, joita piirit maakunnissa järjestävät Liiton tilaisuuksien lisäksi. Puheenvuorossa tuli esille jo viime vuonna viritetty Karjalan Liiton tulevaisuuden strategiatyö, joka jatkuu tänä ja ensi vuonna, aina vuoteen 2010, jolloin on Karjalan Liiton 70-vuotijuhlavuosi. Liittokokous pidetään vuonna 2008.

Matkasäännösten vaikutusta selvitetään

Viipuri-keskuksen toimintaa Markku Laukkanen piti tärkeänä ja totesi, että meneillään oleva Sorvalin muistolehto -hanke on pilottihanke, joka edesauttaa myös muiden Kannaksen hautausmaiden suojeluhankkeen eteenpäin menoa. Sorvalin hautausmaa pyritään suojelemaan rekisteröimällä.

Liiton johto seuraa, miten Venäjän rajavyöhykkeellä liikkumisesta annetut määräykset vaikuttavat kotiseutumatkoihin. Johto on asiasta yhteydessä myös Venäjän suurlähetystöön. Laukkanen kommentoi äskettäin perustettua Euroopan evakkojen järjestöä ja totesi, että Karjalan Liitto seuraa, millaiseksi järjestön toiminta muodostuu.

Karelianismi, karjalaisuus, Suomi -teemaa käsiteltiin monissa vuoden 2006 aikana pidetyissä ti-

Kolme urheilijaa sai stipendit

Kolmelle karjalaistaiselle nuorelle urheilijalle myönnettiin Anton Talvion stipendi. Stipendin saivat Riku Anttonen, Pauliina Frilander ja Marko Tuokko.

Riku Anttonen (s. 1990) laji on seiväshyppy. Hän edustaa Ikaalisten Urheilijoita ja kuuluu Suomen Urheiluliiton Talenttir ryhmään. Hänen paras tuloksensa on 440 cm (2006). Tuloksella hän voitti M16-sarjan SM-kisat. Riku Anttonen on osallistunut Suomi-Ruotsi -maaotteluun. Isoisä Reino Anttonen on lähtöisin Vpl. Pyhäjärveltä ja isoäiti Aila Anttonen Kuolemajärveltä.

Pauliina Frilander (s. 1988) harrastaa ilmakivääriä ja pienoiskivääriammuntaa. Hänellä on seitsemän Suomen mestaruutta ja kaksi voittoa Suomi-Viro -maaottelussa ja kolme Suomen ennätystä. Hän on ollut mukana Pohjoismaiden, Euroopan ja myös maailmanmestaruuskilpailuissa. Hän kuuluu vuoden 2012 olympialaisten maajoukkuevalmennusryhmään. Pauliina edustaa Pieksämäen Ampujia. Isoisä Veikko Vauramo on syntynyt Harlusta ja isoäiti Kaija Vauramo Raudusta.

Marko Tuokon (s. 1988) laji on juoksu. Vuonna 2005 hän voitti Suomen mestaruuden 4000 metrin maastajuoksussa ja oli kärkisijoilla myös maantie- ja ratajuoksussa vuonna 2005 ja 2006. Hän on ollut mukana myös kansainvälisissä kilpailuissa. Isoisä Juho Tuokko on kotoisin Metsäpirtistä ja äidinisä Pertti Villanen Koivistolta.

Mervi Piipponen
Karjalan Liitto

Karjalaseurojen Satakunnan piirin varapuheenjohtaja Reino Aikiä sai vastaanottaa monta pöstiä, kun satakuntalaiset seuraj ja piiri olivat voitokkaita toiminta- ja urheilukilpailuissa. Aikiä oli ainoana paikalla.

Pro Carelia -ansiomerkin vastaanottanut piispa Matti Sihvonen puhui järjestöseminaarissa aiheesta Minun karjalaisuuteni. Kuvassa vasemmalta Karjalan Liiton hallituksen varapuheenjohtaja Risto Kuisma, tuleva toiminnanjohtaja Satu Hallenberg, piispa Matti Sihvonen, kunniapuheenjohtaja Pertti Viinanen sekä liittovaltuuston puheenjohtaja Matti Puhakka.

Tapani Merta:

Tapanin Muisteloita

osa 1

Olen luultavasti syntynyt Elisenvaaran alakylällä Nestori Vennon vanhassa tuvassa, jossa vanhempani Elvi ja Eemeli Merta asuivat. Siskoni Liisa oli silloin kaksivuotias.

Tämä alku on hämärän peitossa, koska sen ajan vanhemmat ihmiset ovat jo kuolleet, eikä muistini vielä silloin pelannut. Vasta kolmevuotiaasta alkaen minulla on hämää muistikuvia.

Kerron aluksi sukuni historiasta. Isäni suku on Mertoja, joita on ollut Kurkijoen Soskuan kylässä jo 1600-luvulla. Soskua sijaitsee Laatokan rannalla.

Kerron aluksi isovanhemmistani, ukosta ja mummosta sekä äidin vanhemmista, Kaaprosta ja Helenasta. Isänisä ja äidin vanhemmat olivat kuolleet jo ennen syntymääni. Äidin vanhemmat olivat Hiitolan pitäjän Tiuralan kylästä. Talo oli kauniilla paikalla Laatokan rantatöyräällä, paikka oli ollut aikoinaan Valtoilan hovin maita.

Isäni isoisä Taneli Merta asui Elisenvaaran naapurikylässä Titossa, jossa perheemme asui myöhemmin. Tanelilla oli neljä lasta: Adam, Matti, Maria ja Eeva. Matti tuli Elisenvaaran alakylälle ja oli ukkini, tarmokas ja uskova mies, maanviljelijä ja seppä.

Talo oli vauras sen ajan mittapuuden mukaan. Matin kelpasi katsella tyttöjä ja päinvastoin. Kateelliset keksivät runon: ”Merran seppä, selvä poika, vaan on hiukan hupsu, kun hän kävi koittamassa Kurrin Eevan nappuu.” Matti meni naimisiin Hiitolasta olevan Anni Tannisen kanssa. Isänäiti oli terhakka pienikokoinen ja pippurinen.

Häntä kutsuttiin Tannisen pieneksi Anniksi.

Ukkini oli 180-senttisenä suhteellisen kookas mies. Matin ja Annin perhe kasvoi ajan myötä. Lapsia olivat Väinö, Adam, Ilmari, Eemeli, Eino ja Hilma. Hilma meni naimisiin naapuritalan Nestori Vennon kanssa, jonka isä oli alun perin Rautjärveltä kotoisin.

Elisenvaaran ympäristökylissä oli paljon muualta Suomesta 1800-luvun näköisiä pakoon tulleita ihmisiä. Sorjon kylällä suurin osa asukkaista oli Pohjanmaalta saapuneita ruotsinkielisiä. Haapavaarassa asukkaita oli muun muassa Urjalasta ja Kalvolasta. Esimerkkinä Urjalasta muuttaneista asukkaista voisi mainita Rantalan veljekset, joista eräs käytti runoilijanimeä Sikstus Oksa. Hän oli myös ulkonäöltään ikäikäisen kreikkalaisen oloinen. Alakylällä asukkaita oli esimerkiksi Anjalasta ja Valkealasta.

Ukin kuoltua talo jaettiin. Osa veljeksistä sai sivutilat. Aatami, Eino ja mummo menivät Palomäkeen. Eemeli, Ilmari, Väinö ja Hilma saivat rahaa. Päätila myytiin vieraalle ostajalle Toivo Kiiskille. Kielikoi ja Lamminsuu jäivät vielä perikunnalle. Myöhemmin Eino, Aatami ja mummo muuttivat Kielikoille, josta Aatami muutti Lamminsuolle. Einolle jäi Tiippanalle.

Eemeli tapasi Elvin

Matin vanhin poika Väinö tapasi Hiitolan markkinoilla Miina Mielosen. Siinä aikan nuoret kävivät markkinoilta ja tupakaisista seura etsimässä. Väinölle syntyi suhde, joka johti

Tapani Merran Elvi-äiti kuvassa keskellä. Kuva on otettu Helsingissä silloin, kun Elvi Mielonen vielä oli naimaton ja työskenteli Fazerilla.

Miinan ja Väinön avioliittoon. Seurusteluajana ilmeni, että Miinalla oli Elviniminen sisko. Eikös vain Eemeli lähtenyt Väinön mukaan Elviä katsomaan.

Ainakaan alkuun Elvi-äitini ei ollut Eemeli-isästäni kiinnostunut, koska nätilä työllä oli muitakin ihailijoita. Suhde erääseen Kurkijoen Lankiseen päättyi Elvin lähtöön setänsä luo Helsinkiin. Sedällä oli torikauppa kappahallissa. Elvillä oli työpaikka Fazerilla.

Eemeli lähti Elvin perään ja saikin tämän houkutteltua takaisin Kurkijoelle, jonne Elvin isän Kaapro Mielosen kuoltua Elvin ja Miinan veljet Topias ja Toivo myös olivat muuttaneet. Toivo-veljen mukana oli muuttanut myös Elvin äiti Helena Mielonen o.s. Julku.

Toivo soitti haitaria ja ryyppäili samaan tahtiin Merran veljesten kanssa. Hän sammui eräällä soitto- matkalla lumihankeen ja sai kuolion jalkoihin ja kuoli ennen aikaisesti. Toivon Lyyti- vaimo oli tarmokas ja hyväluonteinen ihminen. Lapsia ehti tulla neljä: Taimi, Nestori, Mirjam ja Lee-

na. Lyyti o.s. Räcköläinen oli varakkaasta talosta kotoisin. Lyyti ja Toivo olivat ostaneet Lepousmäeltä talon, johon olivat asettuneet asumaan vuonna 1920. Elvi ja mummo olivat muuttaneet mukana.

Miina ja Väinö menivät naimisiin vuonna 1909. Miina asui miniänä Merrassa alakylällä, kunnes vuonna 1926 Miina ja Väinö muuttivat takaisin Hiitolaan. Väinö oli ostanut komean talon Hiitolajärven Äikäänniemestä. Pariskunta joutui luopumaan talostaan pula-ajan tultua takauksien maksuista.

Väinö ja Miina saivat neljä lasta: Matin, Ailin, Toivon ja Ainon. Aino oli minun ja Liisan ikäinen lapsuuden leikkikaveri ja serkku sekä isän että äidin puolelta. Elvin toinen veli Topias nai Parikkalasta Peuhkurin talosta emännän. He ostivat Oksentiinmäen kylästä talon. Heillä oli Erkki-, Reino- ja Vuokko-nimiset lapset, jotka olivat serkkujani äitini puolelta. Siellä emme useinkaan vierailleet. Emännän nimi oli Ida, joka oli vähän tärkeänohinen ja nuuka.

Merran veljeksistä seuraava oli Adam. Hän elei ensin ”avoliitossa”. Vaimo oli kotoisin Ilmeeltä ja tullut aikanaan palvelukseen Merralle. Hänen nimensä oli Impi. Adam oli ainoana veljeksistä vähän ”punainen”. Adam sairastui keuhkotautiin ja kuulemma parantui pirtun voimalla. Sitten Adam ja Impi menivät naimisiin ja saivat kaksi poikaa: Reimon ja Reijon. Impi ja Adam elivät melko vanhoiksi 1970-luvulle saakka.

Eemelistä ja Elvistä tuli pari

Merran seuraava veljes oli Eemeli, josta minun mainen matkani alkoi. Eemeli ja Elvi menivät naimisiin vuonna 1925, jolloin Merran talo oli jo jaettu ja myyty Toivo Kiiskille. Adam ja Eino sekä Annimummo asuivat Palomäessä, mutta siirtyivät jostain syystä Kielikoin paikalle. Ehkä he myivät Palomäen. Nuorin veljeksistä Eino meni myös naimisiin, ja Adam, Impi ja Anni-mummo siirtyivät Lamminsuolle, jossa oli pieni mökki, sauna ja lato.

Eemeli ja Elvi aloittelivat yhteistä elämäänsä Kurkijoki-Elisenvaara – maantien varressa sijainneessa Kainulaisen mökissä, jossa Liisa-siskoni syntyi vuonna 1926. Eemeli piti itseään liikemiehenä. Hän kiersi markkinoita tehden hyviä ja huonoja hevossaippoja. Hän osti vesikattoon rakennetun talon Asemakylältä, huomasi kauppa- ja perintörahojensa hupenneen ja joutui myymään talohaaveensa ja siirtymään siskonsa Hilman ja tämän miehen Nestorin vanhaan tupaan.

Vennon ukko oli aikanaan rakentanut komean talon. Vanhan tuvan saunassa parkaisin minä ensimmäiset itkuni. Hilma synnytti samoihin aikoihin kaksos-tytöt, ja meidät kolme kastettiin samoilla vesillä. Nimmiksi saimme Eevin, Annin ja Tapanin. Nähtävästi olin syntynyt sisätiloissa, koska Liisa oli myös paikalla. Hän oli pelästynyt ja huutanut: ”Se on niin veres, se on niin veres...” Liisa puhui jo kaksivuotiaana.

Lama synnytti pula-ajan

Alkoi maailmanlaajuisen laman. Työt vähenivät, ja tarjolla oli vain tilapäistöitä suurimmissa taloissa. Jopa metsätyöt loppuivat. Tuli pula-aika.

Väinön ja Miinan tytär Aili oli jo tullut naimaikään. Kun perhe asui Alakylällä, hän tutustui naapurikylässä asuvaan Häyhän Jussiin. Häät pidettiin Juhon kotona Aromäessä. Pilkistelen hääkuvassa äidin hameen takaa noin kolmevuotiaana. Asuimme

silloin vielä Vennon tuvassa.

Eemelistä tuli sen ajan mittapuulla rullapuikko. Eemeli ja Nestori alkoivat juopotella, ja Vennon ukko suuttui. Eemeli joutui lähtemään ja sai tilapäisen asunnon Juho Häyhän talon nurkasta.

Muutimme Aromäelle. Asuimme siellä vuoden. Muistan kesän ja talven. Kesä oli kuuma, ja meillä oli hyviä leikkipaikkoja. Peltojen alapuolella virtasi Vonkaoja, jossa oli mukava läträtä hiekkansekaisten savien päällä. Talvesta muistan hämärästi ensimmäiset sukset, joilla laskettiin huijaa vauhtia kansakoulun mäestä, aina takapuoli maassa, ettei vieny liian lujaa.

Jussin setä asui naapurissa. Hänen nuorin poikansa Erkki oli siskoni Liisan ikäinen. Erkki oli myös leikkikaveri, joka on ollut aina mielessä. Hänen sisarensa Anni Häyhä oli minun opettajani alakoulussa Titon kylässä.

Aromäessä tapahtuivat myös ensimmäiset tapaturmat pikku Tapanille. Siihen aikaan savettiin suopeltoja talvella. Ajettiin savea. Syntyneissä savimontuissa pohjavesi tuli pintaan, ja tällaisissa montuissa käytiin pyykillä. Vedenotto-lankku kulki montun yli.

Liisa ja minä hypimme lankulla. Minä pienempänä putosin. Liisa huusi: ”Nyt se putos...” Äiti katsoi, eikä poikaa näkynyt missään. Hän arvasi heti, missä olin, sukelsi perääni ja löysi minut kahden metrin syvyydestä. Olin vetänyt vetä henkeeni, eikä minussa ollut elonmerkkiä...

Äiti otti minua jaloista kiinni ja riiputti alapäin niin, että vesi tulisi pois keuhkoistani. Hän ei osannut antaa tekohengitystä. Aloin yskiä, ja elämä palasi minuun.

Toinen tapaus sattui, kun Aromäen kansakoululla oli kesäjuhlat. Silloin asuimme vielä Vennolla. Juhlien jälkeen Nestori halusi antaa kummipojalleen kyydin kotiin ja istutti minut pyöränrungolle. Hän oli tapansa mukaan maistissaan. Koulu oli mäellä, ja mäen alla oli Kurkijoki-Elisenvaara – maantie.

Tulimme mäkeä alas suoraan maantien yli pusikkoon. Pyörän ohjaustangossa oli vain pelkkä putki, joka sattui minua ohimoon. Siinä on arpi vieläkin. Onneksi juhlapaikalla oli auto, jolla minut vietiin lääkäriin Kurkijoelle. Lääkäri ihmetteli, millainen onni pojalla oli, kun päällu ei mennyt sisään, vaikka pyöreä pala päänahkaa olikin poissa. Nahka ommeltiin kiinni, ja elämä jatkui.

Jatkuu...

Marja-Liisa ja Tapani Merta Pirhomäen pihassa Vennolla, jossa he asuivat pieninä. Liisa on kohta 3-vuotias, ja Tapanin puolivuotias. Tuosta ajasta ei Tapani itse muista vielä mitään.

Lahtelainen Aluepalautus ry:n varapuheenjohtaja Hannu O. Nenonen kertoi Jämsässä itärajan ylitysvaikeuksista. Nenosen sukujuuret ovat Laatokan rannalta Kurkijoelta.

Karjalan suomalaistilojen palautuksesta vilkas keskustelu Jämsän tilaisuudessa

Lahden Vesijärvi likaisempi kuin Laatokka

Aluepalautus ry järjesti Omat maat takaisin -yleisötilaisuuden Jämsässä.

Järjestön edustajat kertoivat niistä toimista, joita on tähän mennessä tehty Karjalan suomalaistilojen omistusoikeuksien palauttamiseksi. Alustuksissa käsiteltiin myös Suomen alueiden palautuksen taloudellisia ja hallinnollisia perusteita.

Aluepalautus ry:n varapuheenjohtaja Hannu O. Nenonen totesi alustuksessaan, että itärajan Venäjän puolella vaikeudet jatkuvat. Hän korosti, että rajanylitykseen vaadittava venäläi-

nen vakuutus ei ole sopimusten mukainen, koska suomalaisautoilijoiden kansainvälinen vakuutus on jo riittävän kattava.

Nenonen liikkuu Laatokalla omalla veneellään. Hän mainitsi, kuinka Lahden Vesijärvellä veneen kylkeen tulee kahdessa viikossa tumma raita. Vastavaa raitaa ei Laatokalla tule.

Laatokan vettä käytetään monin paikoin talousvetenä. Näin tekee myös Nenonen. Puheet Laatokan saastumisesta ovat hänen mielestään vahvasti lioiteltuja.

Yleisön taholta tuli kiitoksia palautusjärjestöille,

jotka ovat jaksaneet ajaa Suomen alueiden palautusta tilanteessa, jossa monet ovat menettäneet toivonsa. Järjestöjen ansiosta palautus on toistuvasti esillä.

Perinnönjako kiinnosti

Alustusten päätteeksi syntyi vilkas yleisökeskustelu. Useissa puheenvuoroissa käsiteltiin mahdollisen Karjalan palautuksen jälkeistä maanjakoa ja perintäoikeuden omaavien huomioimista. Rajan taakse jääneiden Karjalan suomalaistilojen osalta rekisteripaperit löytyvät suurim-

maksi osaksi Mikkelin maakunta-arkistosta, jonne rekisteriarkisto on siirretty.

Samoin puheenvuoroissa pohdittiin omistajasukujen keskinäistä maan lunastusta palautuksen jälkeen. Siihen vastattiin, että se tapahtuu normaalilla perinnönjakomenettelyllä.

Maiden palautuksen hinta myös huolestutti. Tilojen osalta tarvitaan mahdollisesti uutta maamittausmerkkitsemistä. Se on noin tuhannen euron kustannus.

Monille rajantakaisille entisille suomalaistiloille on syntynyt nykyaikutusta. Tästä syntyi kysymys, mitä niille tapahtuu, jos maat palautuvat suomalaisille. Tällöin asia on tarkoitus ratkaista normaalein tontinvuokrasopimuksin. Esimerkiksi Uuraan ja Koiviston öljysatamien alueet voidaan palautuksen jälkeen vuokrata niitä nyt hallitseville öljy-yhtiöille.

Lasse Koskinen
Aluepalautus ry

Trieste Italia 29.-31.3.2007

Euroopan pakolaiset koolla Italiassa

Euroopan 1. pakolaiskatotjärjestön perustamiskonferenssissa Italian Triestessä italialaisen karkoitettujen kroatialaisten järjestön presidentti Macimilian Lacota mainitsi saksalaisten ja suomalaisten joutuneen kärsimään Neuvostoliiton hyökkäyksistä kyseisiin maihin. Samoin Kypros on joutunut kokemaan turkkilaisten hyökkäyksen.

Suomalainen pakolaisjärjestö (Suomen Karjalan pakolaiset) on valittanut Euroopan ihmisoikeustuomioistuimeen Tarton rauhan mukaisten Karjalan ja muiden alueiden jatkuvasta miehityksestä. Se pyytää apua Euroopalta ihmisoikeuksiin vedoten.

Eurooppa ja koko maailma on muuttunut. Entiset ajat eivät palaa enää koskaan. Nyt on pakolaisten jälkeläisten aika tarttua myös asioiden hoitoon uuden Euroopan ihmisiinä. Konferenssissa olivat edustettuina Suomesta ProKarelia, Aluepalautus ry, Tarton Rauha ry sekä Suomen Karjalan pakolaiset ry. Karjalaisten suurin

järjestö Karjalan Liitto loisti poissaolollaan kutsusta väliittämättä.

Osanottajadelegaatioita oli mukana Virosta, USA:sta, Saksasta, Itävaltasta, Englannista, Kyprokselta ja Slovakiasta. Italian media oli tilaisuudessa edustettuna usean tv-kanavan voimalla.

Hufvudstadsbladet oli lähettänyt oman toimittajansa Triesteen, samoin virolainen henkilö edustivat taloudellista, poliittista ja lainopillista huippusaamista, joukossa mm. Euroopan yliopistoissa luennoivia professoreja. Pakolaisasioita valotettiin sekä Neuvostoliiton kommunismin että Saksan ja Italian fasismien näkökulmista.

Italian pakolaisjärjestö Unione Degli Istriani oli hoitanut konferenssijärjestelyt esimerkillisen pätevästi. Konferenssin julkilausumaan palaamme seuraavassa numerossa samoin kattojärjestön perustamispäätökseen.

Pentti Ohvo
Trieste

Veteraanijuhla

Loimaan kaupungin ja Mellilän kunnan veteraanipäivän juhlan kahvitus ja juhla Heimolinnassa tänään 27.4. klo 17. Ennen juhlaa klo 16.30 on kokoontuminen Mellilän veteraanikivellä.

Klo 18 Loimaan soittokunta aloittaa ohjelman Petri Vainiotalon johdolla.

Loimaan kaupungin edustaja lausuu tervehdyssanat. Poikakuoro Loimaam poijjaat laulaa. Juhlapuheen pitää dosentti Markku Jokisipilä Turun yliopistosta. Soittokunnan esityksen jälkeen juhla päättyy Maamme-lauluun. Yleisön toivotaan käyttävän kunniamerkkejään.

Nälkävuodet – katovuodet

Vuosina 1350-51 musta surma väisti Suomen. Iso-rutto levisi suurelta osin kauppamerenkulun myötä Aasiassa ja melkein kaikissa Euroopan maissa, joissa kuoli noin 25 miljoonaa ihmistä. Seuraavina vuosina ruttoa tavattiin keskimäärin 14 vuoden välein.

Ruton lisäksi maamme kiusasivat monet muut tartuntataudit. Lepra, kuten ruttokin, antoi esivallalle mahdollisuuden alamaisensa eristämiseen ja karkottamiseen muusta yhteisöstä (esimerkiksi Seilin saarelle Turun saaristossa). Lääkkeitä ei ollut.

Tartuntataudit kuten isorokko tai hinkuyskä vaikuttivat myös väestön kehitykseen, sillä monet niistä tappoivat satoja tuhansia ihmisiä. Merkittävää oli myös se, että suurin osa kuolleista oli lapsia (Lähde: Studio Auroran toimittaja Timo Mobergin kirjoitus).

Vuosien 1565-66 rutto

sekä raskas vuosikymmen uskonnon ja valtaherruuden tavoittelun johdosta vuonna 1570 oli vaikea. Vuosi 1580 oli suuri yskävuosi. Laurin päivän 10.8. tienoilla vuonna 1584 oli sellainen halla, että talonpojille annettiin verovapaus, etteivät loikkineet Venäjälle. Huono sato oli niin ikään vuonna 1587 ja täydellinen kato vuonna 1593.

Venäjän vallan aikana vuonna 1600 oli Kurkijoella hallavuosi, ja vuodet 1601-02 olivat katovuosia. Puhutaan suuresta olkivuodesta, jolloin leipään laitettiin lisäkkeeksi olkia. Kevätviljat paleltuivat vuonna 1627.

Vuodet 1632-35 olivat katovuosia. Vuonna 1635 oli Perttulin 24.8. hallavuosi. Silloin leipään laitettiin pettua. Vuonna 1656 oli jälleen Laurin halla. Vuonna 1659 sato oli pienempi kuin kylvä. Vuonna 1663 kevätilja paleltui koko-

kaan, joten sato oli surkea. Hallaa oli myös vuonna 1666.

Vuosina 1669-70 ja 1674 oli vedenpaljous ja vuoden 1679 keväällä kovat sateet ja sen jälkeen suuri kuivuus. Vuonna 1682 oli leuto talvi ja pitkäsatainen kesä. Vuodet 1685-86 oli koko läänissä sateisia katovuosia.

Vuonna 1688 sadon turmelivat madot, vuonna 1690 oli kuiva kesä, matoja tuli tähkiin aiheuttaen kadon. Käkisalmen ja Inkerin läänissä oli ankara kato vuonna 1696. Myös vuosina 1697 ja 1698 madot olivat hävittäneet oraat. Isot kuolonvuodet olivat 1695-97. Kurkijoella ja Hiitolassa kuoli 26 prosenttia väestöstä vuonna 1697.

Kato ja taudit surmasivat lähes kolmanneksen Suomen väestöstä. Väestöä oli jo aikaisemmin lähtenyt liikkeelle paremman elämän toivossa. Vielä vuosi 1708 oli paha niin, että seu-

raavana kesänä Kurkijoen seudulla syötiin pettua ja parkkia. Vuonna 1710 oli ruttosykse.

Avustustoimenpiteet pelastivat väestön vastaavilta tuhoilta myöhemmin 1860-luvun katovuosilta. Suuret nälkävuodet olivat vuosina 1867-68, jolloin jäät lähtivät järivistä vasta juhannuksena eikä viljan kylvössä ollut enää mitään mieltä. Leipävilja ei sinä vuonna kypsynyt Suomen pelloissa. Pohjanmaalla nälkä ja taudit saattoivat tappaa perheitä lähes kokonaan. Sen seurauksena väestöä siirtyi muun muassa Kurkijoen Sorjon kylään.

Vuosi 1902 oli nälkävuosi koko maassa. Vuosina 1918-21 espanjantautiin kuoli Suomessa noin 23 000 ja koko maailmassa 21-30 miljoonaa ihmistä.

Reino Kontulainen

Lähteet: Kurkijoen Kihlakunnan historia, Kurkijoen historia sekä Focus.

Elisenvaarassa ja evakossa

Olavi Kallioniemi on meille Kurkijokelaisen lukijoille tuttu kirjoittaja, kuten hän itse kertoo nyt julkaistun muistelmateoksen Lukijalle-osiossa: "Olen kirjoittellut omaisilleni ja sukulaisilleni sekä sanomalehti Kurkijokelaiseen muistojani Elisenvaarasta lapsuuteni rauhan ja nuoruuteni sodan ajalta. Lehdessä ne ovat hajallaan eri vuosien kohdalla. Tähän olen koonnut niitä ja ennestään julkaisemattomia tekstejä yhdeksi kokoelmaksi. Tapahtumien ja kirjoitusajankohdan väliä on kymmeniä vuosia. Vanhimmatkin tiedot ovat totta nykyisen muistini perusteella. Kokoelmassa on myös tarinoita, joissa aika, paikka ja henkilöt ovat tosia, mutta tarina on keksitty."

Minun ympäristöni laajeni lapsena kuin Topeliuksen tarinassa pienen lapsen maailma. Tulin tuntemaan kotipihan ja sen lähiseudut sekä kylän keskialueet. Elisenvaara oli kuitenkin niin laaja, etten ennättänyt tutkia sitä läheskään joka puolelta. Ei ollut tarvetta eikä mahdollisuutta retkeillä kovin kauas. Kirkonkylässä kävin vain muutaman kerran. Evakko-aika laajensi näköpiiriäni, kun jouduin liikkumaan eri puolilla

Suomea. Niillä alueilla liikun tässä kokoelmassakin Elisenvaaran lisäksi.

Tuskin olisin uskaltanut tähän yritykseen ryhtyä, ellei Elämäntarina-lehden päätoimittaja Anja Vähäaho olisi lukenut kirjoituksiani. Hän rohkaisi minua julkaisemaan ne ja antoi samalla ohjeita tekstien painokuntoon saattamiseksi. Esitän hänelle rohkaisusta ja neuvoista sydämelisen kiitokseni.

Hiljattain luin, ettei historia ole vain kuninkaiden ja sotapäälliköiden historiaa, vaan myös tavallisten ihmisten. Siksipä vähäiset muistoni puoltanevat paikkaansa lukuisten muiden kovia aikoja kokeneiden karjalaisten kirjoittamien tarinoiden joukossa yhden perheen ja yhden ihmisen sekä kotikyläni Elisenvaaran osalta. Olkoon kirjani samalla myöhäinen kiitos sisarelleeni Viivi Tersalle, jolta olen saanut paljon tietoja perheemme ja sukumme vaiheista, mutta joka vähän ennen kirjani valmistumista kuoli."

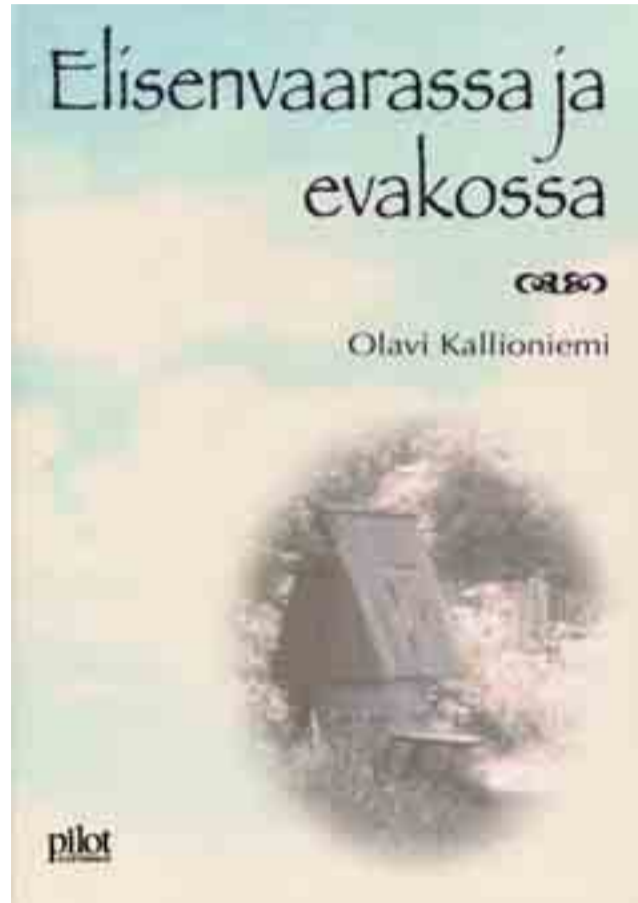
Näin siis kertoo Olavi Kallioniemi kirjansa syntyvaiheita. Olemme jälleen saaneet hienon lisän niitten kirjojen joukkoon, joihin on tallennettu kurkijokelaisia historiaa. Sitä ei voi kos-

kaan olla liikaa. Kirjassa on myös muutama vanha kuva.

Esimerkkeinä kirjan kappaleitten nimistä voidaan mainita Eino Leino Elisenvaarassa, Elisenvaara kirjallisuudessa, Ensimmäinen Viipurin matkani, Putkassa, Poliisi sota-ajan

Elisenvaarassa, Tapanin yö ja niin edelleen. Eino Leino -kappaleessa kerrotaan Leinon ajasta ja tekemisistä Elisenvaarassa. Myös eräitä kirjoja Aino Kallakselle ja L. Onervalle siteerataan.

Kirja on hyvin tehty, pikku tarkasti, kuten Olavi Kallioniemelle on ominais-

Raija Hjelm

ta. Hän on vaatimaton kuten aika, mutta saisi mielestäni olla avoimesti ylpeä siitä, että on saattanut tekstinsä yksin kansiin. Onneksi olkoon.

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. hallituksen ulkomaankauppa- ja 2. hallituksen ympäristöministeri Paula Lehtomäki
2. ihmiskauppa
3. Saimaan
4. vuodesta 1831
5. Datsun
6. ratsastuksessa
7. Koski
8. vuonna 1935
9. Pentti Saarikoski
10. korvan surina (soiminen)

• YACCO COYO OY

Otan vastaan käsikirjoituksia luettavaksi, ja parhaat palkitaan. Julkaisen kirjoja vaikka esikoiskirjailijoilta. Murteesta vastaa kirjoittaja. Oikoluemme tekstin, ja pilkut pannaan kohdalleen. Kirjoitan käsikirjoitetut koneelle.

Kustantamo
 YACCO COYO OY
 Jaakko Kojo, toimitusjohtaja
 Savottatie 6 E 42, 37630 Valkeakoski
 puh. 044-555 3149, yacco.coyo@dnainternet.net

Erikoishammasteknikko MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

EHT-liiton jäsen

Kurkijoki hyvin esillä

Karjalan Liiton pitäjämessuilla 14.4. Kurkijoen osasto sai kiitosta. Myös uusi juliste oli näyttävä, ja monistetut esitteet loppuivat kesken. Kurkijokelaisen irtonumerot tekivät myös kauppansa.

Karjalan Liiton järjestämällä pitäjämessuilla lauantaina 14.4. Kurkijoki oli erittäin hyvin esillä. Osastossa olivat mukana sekä Kurkijoki-Seura, Kurkijoki-Säätiö, Kurkijokelainen ja Kurkijoen ja Hiitolan sukututkimuspiiri. Yhdessä tehtyä oli mukava esitellä. Ja osasto sai kiitosta.

Sattumaa oli se, että juuri pitäjämessuilla ensi-iltansa saanut KJ Kosken ohjaama ja Pertti Veijalaisen tuottama dokumenttielokuva Unelmana Karjala oli pääasiassa kuvattu juuri Kurkijoella ja Käkisalmissa. Myös kurkijokelaisella Maija Inkillä (o.s. Häyhä) oli iso osa elokuvassa. Hän kertoi suomalaisen evakon kokemuksia.

Yli tuhat kävijää

Ilmeisesti kukaan Karjalan Liitossa ei ollut osannut kuvitella, kuinka suuri menestys pitäjämessut olisivat, sillä ainakin ruoka loppui ravintolasta kesken. Paikalle saapui yli tuhat kiinnostunutta. Myös dokumenttielokuvan Unelmana Karjala katsomo tuli viimeistä paikkaa myöten täyteen ja seisomapaikat päälle, niin että pyynnöstä filmi esitettiin heti perään uudestaan, jotta kaikki halukkaat pääsivät sitä katsomaan.

Tuleva toiminnanjohtaja Satu Hallenberg, joka on pitäjätöimikunnan puheenjohtaja, kertoi, että ajatus pitäjämessujen järjestämisestä lähti siitä, että Karjalaiset kesäjuhlat ovat tänä vuonna Oulussa asti. Haluttiin järjestää etelässä asuville mahdollisuus kokoontua vähän samaan tapaan. Jatkoa ilmeisesti seuraa, koska messut onnistuivat niin hyvin.

Messuilla kuultiin, miten fil.tri Pirjo Uino kertoi Karjalan esihistorian tärkeistä löydöistä, DI Kalevi Hyytiä esitteli Karjalan karttoja ja heraldikko Jukka Suvisaari esitteli karjalaisia vaakunoita ja niiden heraldiikkaa. Unto Komonen oli rakentanut tulitikuista karjalaisten kirkkojen pienoismalleja. Käkisalmissa syntynyt Komonen oli tehnyt lähes jokaisesta rajan taakse jääneestä kirkosta jäljennöksen piirustusten mukaan. Hänen näyttelynsä oli erittäin suosittu käyntikohde.

Raija Hjelm

ERLUND-talo

Hengittävä hirsitalo. Rakenteissa ei muoveja eikä epäorgaanisia aineita. Englannin MTV:n valinta Suomen edustajaksi Grand Designs-ohjelmaan.

Asu terveellisesti, hengitä vapaasti unelmiesi talossa, Erlund-talossa!

MELLILÄN HIRSITYÖ
 Ysitie 345, 32300 MELLILÄ
 Kotimaan myynti:
 Juhani Eklund p. 0400-530 979
 e-mail: myynti@erlund-house.com

TILAA Kurkijokelainen

Asianajajia

ASIANAJAJA
 on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
 Julkinen kaupanvahvistaja
 Kauppalankatu 9-11 B, Loimaa
 p. (02) 762 2888, fax 762 2313
 heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

varatuomari Jari Heikman
 varatuomari Kaarina Nylamo
 varatuomari Katri Ranta-Eskola
 Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
 Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
 jari.heikman@aatsto.inet.fi
 www.heikman.com

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
 Oikokatu 3, Loimaa
 Avoinna: ma-pe 12-18, la 10-14

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäätä Loimaan Aluesairaala

LAATUA EDULLISUUTTA AMMATTILAISelta

- Kellohuoltopalvelu
- Käsikaiverrukset
- Konekaiverrukset
- Korukorjaus/ kivi-istutustyöt
- Sormuksien valmistus
- Ja nyt myös lasikaiverrus

KAIKKI PAIKAN PÄÄLTÄ

KELLOLIIKE
 Juhani Lankinen Ky
 Kauppalankatu 2, Loimaa
 Puh. (02) 763 2760
 (Kaupungintaloa vastapäätä)